

RUMIENIĆ (4) *vb impf*

e *prawdopodobnie jasne (tak w rumienić się itp.)*.

inf rumienić (2). ◇ *praes 1 sg* rumienię (1). ◇ *3 sg* rumieni (1). ◇ [3 *pl* rumienia.]

Sł stp brak, Cn s.v. czerwienię, Linde XVII – XVIII w.

Czynić coś zaczerwienionym, przyrumienionym; rubefacere Cn (4) : Gdyż żymność wízelka wybiela, iako gorącoźóć przypalając rumieni. GlabGad Ev.

a. O twarzy: malować rumieńce (3) :

rumienić czym (1): Nie pomysły bárwiczką twarzy íwey rumienić. Zwiędła iuż twoiá młodość ZbylPrzyg B2v; [UrzędowHerb 147a].

Zwrot: »twarz, lico, [oblicze] rumienić« = fucare faciem Calag (2:1): Calag 423a; IAk żywá licá íwego/ nie ráda rumienię/ Bo ná to v męłczyzny/ Ínadne doświádczenie. PaxLiz D3; ZbylPrzyg B2v; [Pánié íobie wycieráią oblicze y rumieniá tym źielem [tj. krówką, łac. Fraxinella]. UrzędowHerb 147a].

Formacje współrdzenne: rumienić się, urumienić, zarumienić, zarumienić się; rumienieć, rumienieć się, porumienieć; zarumieniać się; zarumieniwać.

Cf [RUMIENIĄCY], [RUMIENIE], [RUMIENIENIE], RUMIENIONY